

Маринъ.

Благосклонность та ви камъ менѣ нѣма край . . .

(Таксинъ наша излиза отъ дъсно съ всички та си свита. Отъ същата та страна влизатъ Недѣлковъ и Крумовъ, изледватъ наоколо и заминаватъ отъ друга та страна. Маринъ ги изледва сгърдито и се приближава камъ Стоя и Найдена, които се разговарятъ).

ЯВЛЕНИЕ II.

Стою, Найденъ, Маринъ.

Найденъ, (камъ Стоя).

При насъ иде. Крѣвъ та ми се запалва като го вида. Лиже крака та на турци ти и има очи да гледа люде ти.

Стою.

Остави го миренъ. Той е побѣсенѣлъ, откакъ е дошѣлъ валия та.

Маринъ, (Като се приближава).

Видѣхте ли ги? Навирили носове, като че свѣтътъ е тѣхенъ . . . Нъ кой да ме чуе? . . . Това е вѣрно като двѣ и двѣ четире. Тия млади кроятъ нѣшто. Напраздно се криятъ и мушатъ по дупки ти. Дяволътъ си подава отъ сега рогове ти.

Стою.

Да праватъ што штѣтъ. Само да ни оставетъ да си умремъ спокойно.

Маринъ.

Кой знае, кой зне! Както са се напнали ште ни каратъ да си кѣсаме косми ти, зашто смъртъта не е дошла по-рано? Што ли има да ни мине прѣзъ-глава? . . . Какви ли бѣди тия луди глави ште ни навѣятъ на стари години! . . . Напѣли се да ми мислятъ, че съ царъ се на-глава излиза . . .

Стою.

Това не е наша работа, бай Марине. Хичъ за на-